

men det har jeg ikke sagt; om ogsaa jeg anser det for heldigere, at de komme til Forlig uden at komme i Berøring med Sagførere, har jeg ikke dermed sagt, at det er en Ulykke. — Jeg haaber altsaa, at dette Lovforslag vil blive behandlet efter sin Natur og behandlet saadan, at det maa komme frem og blive gjort klart, hvad der kan opnaas ved det. Naar det sker, og det bliver tydeligt for de Herrer, er jeg overbevist om, at det ikke vil blive saa ganske ubetydeligt, som den høitærede Minister sagde, der vilde være bundet ved, at vi fik den Forandring. Jeg haaber Forslaget vil blive gjort til Gjenstand for Behandling i et Udvalg, og at der saa nærmere vil komme frem det, man ønsker og forbiinder med Lovforslaget, og i det Hele taget, at det maa blive gjort klart, om man ønsker at faae noget Lignende eller Bedre for Fremtiden.

Sold: Jeg vil dog sige til den ærede Forslagsstiller, at hvorvel jeg kan erkjende Vanfælgeligheden ved at affatte Aftægtskontrakter, saa høre de dog ikke til de aller-vanfælgeligste. Der er mange andre Aftægtsforhold, som ere langt vanfælgeligere, Interesseskabsforhold og lignende. Jeg gjør navnlig denne Bemærkning for at gjøre det ærede Medlem (Haastrup) opmærksom paa, at der udfordres egentlig ikke saa meget lokalt Afsjendstab og kommunal Visdom for at kunne sige til den Mand, som ikke vilde fjøre Aftægtskonen hjem fra Kirken: Du skal naturligvis fjøre Mutter hjem igjen. Det vilde Enhver sige hjemme i Sognet, og det vilde enhver Jurist sige. Jeg tror ikke, at det paa nogetfomhelst Sted vilde forvolde nogen Vanfælgelighed. Jeg tror ikke, man i saadanne Sager skulde kunne forvente nogen af de velsignelsesrige Virkninger, som det ærede Medlem mente, at Loven vilde faae. Hvad det andet Tilfælde angaar med Ublerne, kom det ærede Medlem selv til at sige, at da Sagen saa var moden til Forlig, saa var der saadan en i Lyende- og Aftægts-sager øvet Mægler i Sognet, som kunde faae dem forligte. Ja, det er en ganske rigtig Tankegang, for nu var Sagen moden. Det er meget rigtig; naar der ere Nogle, som ere rigtig flemme og proceslystne og særlig hidfige, som de her om Ublerne, skulde de have udladet en lille Stund, og saa kunde Enhver have forliget dem. Havde de kommet i Ketten en Dag, efterat de vare blevne saadan til Ginds, havde Dommeren formodentlig ogsaa faaet dem forligte. Forøvrigt skal jeg gjøre opmærksom paa, at naar det ærede Medlem ikke er fornøjet med, at en Trediedel af Sagerne forliges i Forligs-

kommissionen, er der et Sted, hvor der forliges mange flere, og det er, hvor Dommeren mægler Forlig, og hvor vi slet ikke have disse gode Sognemænd, nemlig i Politiretten; saa at sige alle private Politijager forliges; det er kun et meget ringe Procentantal, der bliver tilbage, saa hvor fortræffelig Forligs-kommissionen er hjemme i Sognet, er der dog Intet saa godt, som naar Dommeren mægler Forlig i Sagen.

Berg: Det skal blive en kort Bemærkning, og det er da den, at det Exempel, det ærede Medlem nu anførte, kan ikke bruges; thi Dommeren har sit Votum bagæfter, hvis han finder den ene Part for gjenstridig, og det giver lettere Opfordring til at enes, inden man lader det gaa til Doms. Selve det Niemed, Lovforslaget har, anser jeg for fortrinligt, og jeg nærer ikke Tvivl om, at det i sin praktiske Udførelse, naar Loven kommer frem med fornødne Ændringer, vil virke særdeles velgjørende og dæmpende paa den Processlyg, som man paaistaar, at den danske Nation lider af. Jeg skulde derfor ønske, at denne Sag ikke fik paa sin Vej flere Ændringer, end at Hovedtanken blev fastholdt, saa at Lovens Nytte virkelig kunde vise sig i det praktiske Liv. Skulde man ikke faae Juristerne med paa anden Betingelse, vilde jeg raade Forslagsstilleren til at gaa ind paa en Tidsfrist for Loven. Jeg er overbevist om, at, naar den Tidsfrist er omme, vil Alle finde, at det har været en vel-signet Lov.

Beth: Da der er talt haarde Ord om Sagførerne, vil jeg sige, at jeg for mit personlige Vedkommende er en stor Ven af Forlig. Naar Nogen henvender sig til mig, forliger jeg altid meget hellere Sagen, end jeg fører Proces. Naar man nemlig forliger en Sag, er den dermed ude af Verden, og saa er al Risiko til den ene eller anden Side dermed forsvunden. Naar den ærede Forslagsstiller udtalte, at Sagførerne med den bedste Villie fra deres Side dog fik en ensidig Fremstilling fra hver af Parterne, og at den maatte de gaa efter, tror jeg, at det ærede Medlem virkelig tager fejl. Thi det er noget af det Første, som en Sagfører gjør, naar en Mand henvender sig til ham i en Sag og fremstiller den, mangen Gang paa en overdreven og tendentiøs Maade, som er let at gjennemslue, eller i det Mindste let at ane, saa er det en Sagførers første Bestræbelse at spørge Vedkommende ordentlig ud, at underkaste ham en ordentlig Examination, for at faae frem, hvorledes det hænger sammen. Det ere vi meget for øvede